

Sygn. akt II Ka 486/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Lidii Bem

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2021 r.

sprawy **M. J.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 31 marca 2021 r. sygn. akt II K 1371/19

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. B. (1) 840 złotych tytułem zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej;

III. zasądza od M. J. na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
/Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 486/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 31 marca 2021 r., sygn. II K 1371/19****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
1.	Obraza art. 7 kpk, w zakresie: - oparcia wyroku na dowolnej i błędnej ocenie dowodów, nieustaleniu wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności nieprzeprowadzenie dowodów zamierzających do wykazania niewinności oskarżonego, co niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku; - sposobu dokonywania ustaleń faktycznych, który pozostawia poza sferą rozważań istotne dowody i okoliczności z nich wynikające, a z innych nie wyciąga oczywistych wniosków, jest przejawem dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego; - bezpodstawnej i nieuargumentowanej odmowie wiarygodności relacji świadków obrony; - bezpodstawnym przypisaniu świadkowi J. K. – funkcji pracownika zakładu R. J. w sytuacji gdy taka okoliczność nie zaistniała;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	- całkowitym wypaczeniu i niezrozumieniu treści zeznań świadków: K. J., S. N., K. C. – których zeznania wiele wniosły do sprawy, wbrew twierdzeniom Sądu; - swobodne i nieargumentowane logicznie oddalenie zasadniczych wniosków dowodowych obrony.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Niezależnie od wadliwości nazewnictwa względnych przesłanek odwoławczych przyjętego we wniesionej apelacji w niniejszych rozważaniach Sąd Okręgowy odniesie się do esencji zarzucanych uchybień, uznając uprawianie dydaktyki za niestosowne wobec podmiotu kwalifikowanego prawniczo, jakim jest autor apelacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 sierpnia 2000 r., sygn. II AKa 141/00, Prok. i Pr. – wkł. 2001/1, poz. 21, LEX nr 43986). Chaotyczność wniesionego środka odwoławczego, zarzutów o dużym stopniu abstrakcyjności (np. z pkt 3), dodatkowo wtórych, dotyczących tej samej problematyki, z przerzuceniem esencji zarzucanych uchybień z tzw. petitum, zaś argumentów mających je poprzeć z uzasadnienia apelacji, wprost do wniosków odwoławczych, znacząco utrudniała uporządkowane i chronologiczne odniesienie się do podnoszonych przez obrońcę kwestii w sposób, jaki zostało to przewidziane przez ustawodawcę w tabelarycznym uzasadnieniu. Dlatego też, niniejszy wywód Sądu Okręgowego należało odczytywać jako spójną całość, niezależnie od kolejności rubryk i technicznych		

kwestii, związanych z chronologią wynikającą z budowy formularza uzasadnienia sądu odwoławczego. Tej nie dało się w sposób prawidłowy powtórzyć za chaotyczną apelacją.

Zacząć należało od tego, że nie budziły zastrzeżeń Sądu Okręgowego ani przebieg postępowania dowodowego, ani przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena wszystkich ujawnionych dowodów oraz poczynione w oparciu o nią ustalenia faktyczne dotyczące okoliczności sprawstwa oskarżonego M. J.. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania sądowego wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Tok rozumowania Sądu I instancji jest czytelny i poprawny logicznie, a wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego okolicznościach.

Zaniechanie rozpoznania wniosku i wydania w związku z tym stosownego orzeczenia stanowi rażące naruszenie prawa procesowego (por. wyrok SN z 14.05.2019 r., II KK 284/18, LEX nr 2677067). Rzecz w tym, iż Sąd Rejonowy procedujący w tej sprawie, wbrew twierdzeniom obrońcy, wcale nie zignorował wniosków dowodowych obrońcy, lecz wszystkie z nich rozpoznał, zgodnie z wymogami KPK.

W postępowaniu karnym nie muszą być przeprowadzone wszystkie dowody, których przeprowadzenia domaga się strona. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się,

iż nie można uznać za naruszenie prawa sytuacji, gdy sądy powszechne za pomocą innych, niż by sobie życzyły tego strony, określonych dowodów realizują swój obowiązek ustalenia prawdy materialnej (por. postanowienie SN z 28.10.2020 r., sygn. II KK 405/19, LEX nr 3077362).

Zarzut stronniczości skierowany w stosunku do sędziego rozpoznającego niniejszą sprawę w I instancji nie znalazł potwierdzenia. Takie, a nie inne rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosków dowodowych, nie przemawia automatycznie za stwierdzeniem obrazy art. 41 kpk. Nie do zaakceptowania jest instrumentalne stanowisko obrony, która niezadowolona z konkretnych merytorycznych decyzji Sądu I instancji w przedmiocie wniosków dowodowych, każdorazowo uważa, iż w niniejszej sprawie doszło do stronniczości sędziego ważącej na tego rodzaju decyzjach.

Kluczowym dowodem w przedmiotowej sprawie było nagranie z monitoringu. obrońca po raz kolejny postulował przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego specjalności antropologicznych badań identyfikacyjnych. Sąd Rejonowy rzeczywiście oddalił ów wniosek dowodowy dopiero na rozprawie w dniu 22 marca 2021 r. (k. 388v), co wskazywało na naruszenie przepisu art. 170 § 1 pkt 5 kpk. Powołanie przez Sąd Rejonowy na przesłankę z art. 170 § 1 pkt 5 kpk, w sytuacji rozpoznania wniosku dowodowego po roku od jego złożenia rzeczywiście było niefortunne i stanowiło naruszenie w/w przepisu, aczkolwiek uchybienia tego nie sposób było uznać za mające wpływ

na treść wyroku. Przepis art. 170 § 1 pkt 5 kpk, nie był jedyną podstawą prawną oddalenia w/w wniosku dowodowego. Sąd I instancji nie narusza przepisów procesowych wtedy, gdy nie podejmuje z urzędu, czy też z wniosku strony inicjatywy dowodowej, uznając zebrany w sprawie materiał dowodowy za wystarczający do sprawiedliwego wyrokowania. Dowód w postaci nagrania ma szczególny charakter - mógł z nim zapoznać się zarówno Sąd I, jak i II instancji, mający styczność z oskarżonym na sali rozpraw, obserwacji jego charakterystycznego chodu, gestykulacji. Zasada bezpośredniości, na którą powołał się Sąd Rejonowy miała tutaj niebagatelne znaczenie. Sąd I instancji ferując wyrok w tej sprawie dysponował dodatkowo zeznaniami funkcjonariusza Policji - K. B. (1), który w sposób pozbawiony jakichkolwiek wątpliwości rozpoznał oskarżonego na nagraniu. Wniosek dowodowy zmierzający do uzyskania informacji w ilu sprawach funkcjonariusz ten przeprowadzał czynności z M. J. również został oddalony zasadnie, z przytoczeniem właściwej podstawy prawnej (k. 388v). Świadek K. B. zeznał, iż poza tym, że oskarżony wielokrotnie wzywany był do niego na przesłuchanie, w okresie 2015-2016 r. spędził z oskarżonym 16 godzin podczas czynności przeszukania na ul. (...) w S. (k. 326). Poza tym, zeznając w postępowaniu przygotowawczym świadek ten przyznał, iż kilka dni po zdarzeniu z a/o (16.02.2019 r.) - 23.02.2019 r. widział oskarżonego na osiedlu mieszkaniowym, na którym często bywa prywatnie, podczas czynności takich jak odśnieżanie pojazdu (k. 50). Ich kontakt nie był zatem zadawiony

i chwilowy. Świadek ten miał czas i możliwości dokładnie przyjrzeć się oskarżonemu, w różnych sytuacjach życiowych, także zgarbionego nad pojazdem mechanicznym.

W ocenie Sądu Okręgowego, skarżący w niewłaściwy sposób określił punkt kulminacyjny, oś wniesionej apelacji, nadmierne znaczenie dla zaskarżonego rozstrzygnięcia przypisując depozycjom S. B. (1), podczas gdy zeznawał on wyłącznie o okolicznościach poszukiwania skradzionego samochodu. W tym miejscu stanowczego podkreślenia wymagało, iż okoliczności poszukiwania skradzionego pojazdu, przeprowadzone w tym względzie rozmowy i spotkania stanowiły wyłącznie tło zdarzenia z aktu oskarżenia. Nie mogło tutaj być mowy ani o dowodach winy, ani o dowodach świadczących o niewinności oskarżonego i żadne polemiczne argumenty obrońcy, oddalające się od meritum procedowanego zdarzenia, tj. kradzieży pojazdu, a nie skuteczności, szybkości i trafności podjętych poszukiwań pojazdu, nie mogły tego zmienić. Obszerne i szczegółowe rozpisywanie się przez obrońcę o okolicznościach poszukiwań pojazdu we wniesionej apelacji było oderwane od przedmiotu sprawy i granic czynu z aktu oskarżenia w sensie historycznym i ontologicznym. Obrońca poddający w wątpliwość poddający każde słowo pokrzywdzonego S. B. (1), w sposób przesadzony, polemiczny i nadmiernie drobiazgowy próbował wychwycić jakąkolwiek niespójność jego zeznań, zdając się zapominać, iż S. B. nie miał statusu oskarżonego w niniejszym postępowaniu, lecz status pokrzywdzonego.

Wskazywane przez obrońcę niespójności w zeznaniach tego świadka po pierwsze – miały charakter polemiczny; po drugie – nie podważyły kluczowych dowodów winy oskarżonego M. J.. Po trzecie zaś – nie można zapominać o braku synchronizacji czasowej pomiędzy poszczególnymi kamerami, zamontowanymi w parkingu podziemnym Galerii (...). Moment kradzieży z włamaniem został zarejestrowany na jednej z kamer i od tego punktu należało wyjść, nie zaś podnosić w wątpliwość szybkość poruszania się pokrzywdzonego S. B. (1) po mieście i podejmowane na wszelkie możliwe sposoby próby wyjaśnienia zastanej sytuacji. Sądowi Okręgowemu z doświadczenia znane są odległości między punktami geograficznymi, które pokonał pokrzywdzony, a na które powoływał się obrońca i wbrew jego sugestiom nie potrzeba nadludzkich mocy, aby poza godzinami szczytu komunikacyjnego sprawnie je pokonać. W sprawach takich jak niniejsza ważny jest czas. Oczywiście, logicznym i przez to zgodnym z art. 7 kpk pozostaje, iż skoro sprawcy przestępstw są w stanie szybko się poruszać, dlaczego równie szybko nie mieliby się poruszać pokrzywdzeni, a przynajmniej niektórzy z nich. Pokrzywdzony w tej sprawie S. B. (1) nomen omen kierowany przecuciem i plotkami udał się pod adres, który naokoło i dosyć luźno, ale jednak miał związek ze skradzionym mu pojazdem. Jak już wskazano, szybkość kroków podejmowanych przez pokrzywdzonego, dosłownie „stającego na rżęsach”, aby odzyskać auto, zwracanie się o pomoc do Policji oraz niemal natychmiastowe w stosunku do

uzyskania informacji o kradzieży poszukiwanie kontaktu do ludzi, którzy oczywiście nieoficjalnie mogą mieć chociażby szczątkową wiedzę (albo przynajmniej jeśli sami nie wiedzą, podejrzewają kto może wiedzieć), gdzie mogą znajdować się skradzione w okolicy pojazdy, nie sposób było odczytywać ani na korzyść, ani na niekorzyść oskarżonego. Dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego było to zupełnie obojętne. Podobnie ustalenie lub nieustalenie, że świadek J. K. (2) był pracownikiem zakładu (warsztatu samochodowego) prowadzonego przez ojca oskarżonego R. J.. Stopień powiązań koleżeńskich czy też pracowniczych nie miał tutaj decydującego znaczenia. Fakt, iż one istniały stanowił jednak wyraźny sygnał dla Sądu I instancji, aby do zeznań tego świadka podejść z dużą dozą ostrożności, czemu uczyniono zadość. Stąd też kategorię wniosek Sądu Okręgowego o niewłaściwym określeniu punktu nacisku w zarzutach i argumentacji obrońcy z wniesionej apelacji. Stan zgromadzonych dowodów osobowych nie budził jakichkolwiek wątpliwości, że do spotkania S. B. (1) z K. J. w dniu 19.02.2019 r. i następnie do kolejnego spotkania w tym samym dniu w/w mężczyzn z ojcem oskarżonego R. J. rzeczywiście doszło. Sama celowość wskazywania przez obrońcę na okoliczności takie jak gdzie dokładnie i o której znajdował się pokrzywdzony S. B. i czy J. K. był pracownikiem ojca oskarżonego, czy tylko kolegą oskarżonego – akurat w tej konkretnej sprawie – w stanie zgromadzonych dowodów – była zupełnie niepotrzebna, wręcz odwracająca uwagę od istoty sprawy. Z nagrania z monitoringu wynikało, iż 12:39 samochód M. (...) wyjechał

z parkingu podziemnego Galerii (...) w kierunku ul. (...), a w fotelu kierowcy siedział sprawca kradzieży z włamaniem do tego pojazdu. Na pytanie czy oskarżony mógł odjechać w kierunku ulicy (...) i odbić w kierunku ul. (...) i gdziekolwiek indziej i ponad godzinę później, tj. ok. 13:50, sprzątać warsztat samochodowy u ojca R. J. w miejscowości M. i natknąć się wówczas na oskarżonego należało udzielić odpowiedzi twierdzącej. obrońca podkreślił, iż fakt przebywania na posesji oskarżonego ok. godz. 13:50 (choć niechętnie) potwierdza nawet pokrzywdzony S. B. (1). Ależ oczywiście, z tym należało się zgodzić, aczkolwiek ta okoliczność nie wykluczała winy oskarżonego, a zatem powoływanie się na nią przez obrońcę, nie wniosło nic nowego do przedmiotowej sprawy. Jak już wskazano, polemiczne i drobiazgowo roztrząsanie przez obrońcę działań pokrzywdzonego, jedynie dysharmonizowało wniesiony środek odwoławczy. W dalszym ciągu pozostawało poza sferą rozważań, co w tym czasie robił oskarżony, niemający wiarygodnego alibi. Samochód O. (...), z którego korzystał oskarżony został zarejestrowany na nagraniach z monitoringu miejskiego w okolicach miejsca i granicach czasowych zbliżonych do momentu kradzieży, jego telefon logował się w pobliżu w czasie dokonanej kradzieży, oskarżony od dziecka pomagał ojcu w warsztacie samochodowym, kształcił się w tym kierunku, nie był zatem pierwszą lepszą osobą z ulicy, która z budową samochodu i elektroniką nie miała nic wspólnego. Tych poszlak, okoliczności, nasilonych i powiązanych bardziej, mniej lub jedynie w nikłym

stopniu, wskazujących na winę oskarżonego obrońca oskarżonego nie poluzował poprzez przytoczenie przekonujących kontr-argumentów. W tym miejscu dodać można jedynie, iż w orzecznictwie wskazuje się nawet, iż materiał dowodowy dokumentujący aktywność telefonu komórkowego w postaci rejestracji miejsc logowania aparatów przez stacje bazowe sieci (BTS) stanowi wartościowy materiał dowodowy. Świadczy o faktach ubocznych ale pozostających w tak ścisłym - logicznym związku z faktem głównym (przestępstwem), że nie mieści się w pojęciu poszlaki, lecz stanowi dowód pośredni, z kręgu faktów dowodowych bliższych dowodzonemu czynowi. Poszlaki, podobnie jak dowody pośrednie wskazują na fakty uboczne. Poszlaki można porównać do tkania drobnymi nićmi pajęczej sieci powiązań. Misterna konstrukcja tej sieci, związana w procesie logiczną konstrukcją myślową wzajemnych powiązań, prowadzących od faktów odległych, przez bliższe, aż do głównego - pozwala na przyjęcie przestępstwa za udowodnione. Poszlakę charakteryzuje większe oddalenie od faktu głównego i silniejsza zawilóść związku poszlak z faktem głównym. Mimo to poszlaka należy do szerokiego zbioru dowodów pośrednich, ze względu na silnie akcentowaną cechę pośredniości. Poszlaka jest jednak odleglejsza od faktu głównego niż typowe dowody pośrednie, jest więc dowodem trudniejszym, ale nie mniej wartościowym (por. wyrok SA w Warszawie z 15.12.2010 r., II AKa 356/10, Apel.-W-wa 2011, nr 2, poz. 9, LEX).

W niniejszej sprawie wskazywana przez obrońcę hipotetyczna możliwość logowania się telefonu

w zasięgu kilku, a czasami kilkunastu stacji BTS na terenie gęsto zamieszkanym z jednoczesnym postulatem uznania mocy dowodowej tego rodzaju dowodu wyłącznie w sytuacji, gdy telefon znajduje się na obszarze co najmniej trzech stacji przekaźnikowych, nie podważyła pierwszoinstancyjnych ustaleń, w szczególności wobec awarii systemu, na którą zwracał uwagę sam obrońca, tego co wyjaśniał oskarżony i grupa wspierających go świadków odnośnie jego pomocy od godzin porannych przy sprzątnięciu warsztatu ojca w dniu zdarzenia w miejscowości M., co stało w sprzeczności z danymi telekomunikacyjnymi, z których jasno wynikało, że oskarżony przemieszczał się przy podaniu zbliżonej lokalizacji trasy i ulic, którymi poruszał się M. J..

Jednocześnie w przedmiotowej sprawie nie mogło być mowy o czynieniu niedopuszczalnych w świetle art. 5 § 2 kpk domniemań. Proces poszlakowy ma miejsce wówczas, kiedy nie ma bezpośrednich dowodów winy sprawcy i dopiero nierozzerwany łańcuch poszlak, a więc dowodów pośrednich może świadczyć o uznaniu winy oskarżonego. Do takiej sytuacji odnosiły się wywody zamieszczone w apelacji dotyczące łańcucha poszlak, niemniej jednak, cały czas pamiętać należało, iż akurat w tej konkretnej sprawie był bezpośredni dowód winy sprawcy – omówiony powyżej zapis nagrania z monitoringu z parkingu podziemnego Galerii (...), na którym zarejestrowano moment kradzieży. Wartościowym dowodem, pośrednim były dane telekomunikacyjne logowania telefonu oskarżonego i dopiero

na trzecim miejscu znajdowały się wszystkie pozostałe poszlaki. Pierwszoinstancyjny wyrok skazujący, ani nie opierał się zatem wyłącznie na dowodach bezpośrednich, ani nie został wydany jedynie w oparciu o poszlaki mimo odmiennych stwierdzeń sądu I instancji zawartych w motywach zaskarżonego wyroku. Najczęściej występującą sytuacją, jest stan dowodów, gdzie tak jak w sprawie niniejszej, poszlaki jedynie wzmacniają przekonanie co do dowodu (dowodów) bezpośredniego, czy też pośredniego. Odrzucenie relacji K. J., S. N., K. C. jako niewiarygodnych stanowiło konsekwencję obdarzenia przez Sąd Rejonowy przymiotem wiarygodności dowodów o przeciwstawnej wymowie.

W ocenie Sądu Okręgowego, inaczej niż chciałby skarżący, w ogóle nie było potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ds. testowania zabezpieczeń elektronicznych pojazdów oraz biegłego ds. mechanoskopii, celem uzyskania informacji, ile czasu może zająć przełamanie zabezpieczeń w pojeździe M. (...) w celu dostania się do niego, a następnie, ile czasu może zająć uruchomienie tego pojazdu, aby nim odjechać, bez posiadania oryginalnego klucza. Sąd Rejonowy i Sąd Odwoławczy dysponował zapisem z monitoringu, na którym zostało to zarejestrowane i było to łącznie dosłownie kilka sekund na przełamanie zabezpieczeń, otworzenie drzwi i zajęcie fotelu kierowcy. Samochód wyjechał z galerii handlowej w krótkim odstępie czasu, przy czym czas jego uruchomienia a czas przepuszczenia innych samochodów kierujących się do wyjazdu z parkingu poziomnego, czy też pieszych

poruszających się po parkingu, to już zupełnie inna kwestia. Na monitoringu widoczny jest moment przełamania zabezpieczeń, moment zapalenia się świateł z tyłu pojazdu i moment wyjazdu pojazdu z parkingu podziemnego. Cały czas mówimy przy tym o jednej osobie, która tego dokonała. Sugerowanie, że oskarżonemu musiał ktoś towarzyszyć, ułatwić mu, dostarczyć narzędzia, leżało zupełnie poza granicami czynu z aktu oskarżenia. O tym, iż nowoczesne zabezpieczenia wcale nie są bezpieczne i w łatwy sposób, niewymagający ostrych narzędzi, wysiłku i tężyzny fizycznej, można je przełamać, w wystarczającym stopniu świadczył dowód w postaci nagrania z monitoringu. Przyznać należało, iż łatwość i zuchwałość z jaką oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu, w biały dzień, w okolicach południa, w publicznym miejscu, na monitorowanym parkingu podziemnym pod lokalną galerią handlową, zaskoczyła nawet Sąd Okręgowy. Uzupełnienie postępowania dowodowego w kwestii, która nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia albo jest już w wystarczającym stopniu udowodniona byłoby sprzeczne z treścią art. 170 § 1 pkt 2 kpk, wyłącznie wydłużyłaby czas niniejszego postępowania i generowała jego koszty.

Wniosek

O uzupełnienie postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym:

1. ***wystąpienie do Prokuratury Rejonowej w Siedlcach, ul. (...), (...)-(...) S. o akta postępowania sygn. PR***

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

1 Ds.634.2020 i przeprowadzenie z nich dowodu na okoliczność sprzeczności czasowej twierdzeń S. B. (podającego trzy różne wersje i zakres czasowy, w którym dowiedział się o kradzieży oraz jego dalsze poczynania, w okresie od kradzieży auta do godz. 18 tego dnia) oraz wniosków wyprowadzonych przez prokuratora stwierdzającego cyt: (str. 3-4 postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa) „Analiza akt sprawy pozwala na stwierdzenie, że w dniu 16 luty 2019 roku S. B. (1) około godziny 13 stawił się w Galerii (...), gdzie czekała córka i Policja, od godziny 13:50 do 14:30 składał zawiadomienia w KMP S.; od godziny 15:35 do godziny 15:50 uczestniczył w czynności zatrzymania rzeczy. Powyższe wskazuje, że pomiędzy godzinami 14:30 a 15:35 nie wykonywał na Policji czynności. W przedziale 65 minut jest jak najbardziej prawdopodobne, aby wymieniony używając samochodu pojechał w S. do K. J., zaś następnie udał się z nim do miejscowości M. i po krótkiej tam rozmowie pojechał do KMP ...” – w sytuacji, gdy żadne zeznania pokrzywdzonego S. B., w tym trzy różne wersje czasowe, które zaprezentował przed Sądem – nie obejmują wprawdzie wersji, którą „za teoretycznie możliwą” uznał Prokurator, ale wykazują niezgodność wersji przedstawionych przez S. B. z czasem jego działania, zeznaniami świadków, a tym bardziej z czynnościami jakie miały być w tamtym czasie wykonywane z jego udziałem na KMP.

W sprzeczności z tym pozostają zeznania świadków K. J., S. N., R. J. oraz pozostałych świadków obrony, oskarżonego M. J., w tym

uznany za dowód przez Sąd meriti – biling, wydruk z konta abonenckiego numeru telefonu K. J. z dnia 16.02.2019 r., wskazujący czas, w którym na prośbę i w obecności S. B. – K. J. telefonował do R. J., gdzie następnie udali się obaj i jak stwierdzili łączny czas od wyjazdu z posesji K. J., wizyta i rozmowa u R. J., podczas której był tam widziany oskarżony M. J., a następnie podjechanie do domu S. B. i powrót na posesję K. J. – zajęło im co najmniej 60 minut.

Jednocześnie biling ten zadaje kłam twierdzeniom S. B. jakoby przed wizytą u K. J. – wykonał do niego połączenie telefoniczne.

Należy w tym miejscu wskazać na bardzo ważną, niewyjaśnioną okoliczność – zadać pytanie – w jaki sposób S. B. uczestniczy w tym samym czasie w czynnościach w KMP.

2. wywołanie opinii biegłego ds. testowania zabezpieczeń elektronicznych pojazdów oraz biegłego ds. mechanoskopii, którzy:

a) po uzyskaniu danych gromadzonych przez centralę producenta auta M. (...), nr VIN (...) nr (...), zapisanych i przekazanych do centrali marki M. przez sterowniki elektroniczne tego pojazdu, oraz

b) analizie danych zapisanych w sterownikach elektronicznych kluczyków ww. pojazdu M. (...) (zgodnie z danymi z akt sprawy – kluczyki zostały zabezpieczone i zdeponowane w KMP S.)

wypowiedzą się, czy:

- kluczyki pojazdu były kopiowane i kiedy taka okoliczność miała miejsce (data);

- kluczyki i inne moduły elektroniczne pojazdu (przekazując dane do tzw. „chmury” i zapisywane w danych centrali producenta auta) zapisały jakiegokolwiek dane z daty kradzieży auta oraz w okresie późniejszym, a jeżeli taka okoliczność zaistniała, to szczegółowo wypowiedzą się jakie dane zostały zapisane w tym zakresie i przedstawią swoje wnioski, które mogą wynikać z oceny uzyskanych danych;

3. wystąpienie do:

a) Starostwa Powiatowego w S. o przekazanie dokumentacji rejestracyjnej auta nr (...), nr VIN (...) M. (...), zarejestrowanej na S. B. (1), ul. (...), (...)-(...) W.;

b) Urzędu Skarbowego w S. – o przekazanie dokumentacji zakupu na terenie USA, dokumentacji podatkowej (VAT, AKCYZA), opinii rzeczoznawcy motoryzacyjnego wykonanej dla celów ustalenia wymiaru podatku akcyzowego dla auta nr (...), nr VIN (...) M. (...) zarejestrowanego na S. B. (1), ul. (...), (...)-(...) W.;

Dowody te są związane z ustaleniem wartości auta opartej na faktach, fakturach, itp. zamiast na dowolnie wskazywanej przez poszkodowanego kwocie 150.000 zł. – bezrefleksyjnie przyjętej przez Sąd. Obrońca kwestionuje nast. okoliczności:

a) wartość rynkową auta i wnioskuje o dowód z zakupu i rzeczywiście wydatkową kwotę zakupu na terenie USA;

b) wskazuje, że zasadne jest sprawdzenie, czy:

- fakturę (dowód zakupu) na terenie USA wystawił podmiot będący faktycznym właścicielem tego auta oraz rzeczywistym istniejącym podmiotem gospodarczym;

- kwotę za jaką zawarto transakcję zakupu auta;

- rzeczywiste pochodzenie auta (ustalenie źródła pochodzenia auta i rzeczywistej transakcji kupna-sprzedaży);

4. wywołanie opinii biegłego rzeczoznawcy

motoryzacyjnego, który po analizie ww. wnioskowanej dokumentacji auta wypowie się w zakresie rzeczywistej wartości auta nr rej. (...), nr VIN (...) M. (...);

5. wywołanie opinii biegłego ds. telekomunikacji i systemów

telekomunikacyjnych, który na podstawie zabezpieczonych i zgromadzonych w aktach zapisów lokalizacji BTS telefonu, którym posługuje się oskarżony, wypowie się w ww. zakresie:

- ustalenia lokalizacji telefonu oskarżonego oraz zawnioskowanych przez obronę świadków w dniu 16.02.20198 r., w godz. 9:00-16:00;

- czy każdy telefon komórkowy (w tym telefon oskarżonego), w tym samym czasie pozostaje w zasięgu nie jednej a kilku, czasami (na terenie gęsto zamieszkanym) nawet kilku stacji BTS i loguje się do nich naprzemiennie w zależności od różnych czynników, w tym także niemających nic wspólnego z przemieszczaniem się

osoby użytkującej w danym czasie telefon;

- czy aby namierzenie było zakończone pomyślnie, telefon musi znaleźć się na obszarze co najmniej trzech stacji bazowych;

- jaki wpływ na prawidłowe ustalenie miejsca pobytu oskarżonego (na podstawie lokalizacji BTS) miała informacja znajdująca się na k. 73 pisma operatora sieci O. stwierdzającego „ W załączonym wykazie widnieją stacje bazowe dla których z uwagi na awarię systemu nie określono lokalizacji..”;

6. wywołanie opinii biegłego z zakresu antropologicznych badań identyfikacyjnych (np. Instytut Badań Ekspertyz Sądowych w K., ul. (...), (...)-(...) K.), który (art. 211 kpk) po wykonaniu eksperymentu polegającego na uzyskaniu materiału porównawczego z udziałem osoby oskarżonej wypowiedział się:

a) co do ewentualnej identyfikacji osób wskazywanych jako potencjalni sprawcy kradzieży z włamaniem (zapis monitoringu z Galerii (...)) z osobą oskarżonego M. J. (opiniujący powinien w swojej opinii potwierdzić lub zaprzeczyć, że osobą widoczną na pierwotnym zapisie to uczestnik eksperymentu lub też stanowczo wykluczyć daną osobę, jako posiadającą cechy indywidualne inne niż te zarejestrowane na monitoringu);

b) wypowiedział się czy na fotografii (zapis z monitoringu Galerii) – zdjęcie oznaczone jako „zrzut ekranu 11, data 2019-02-16, 12:41:21 w pojeździe M. (...) – za jego kierowcą siedzi (kieruje pojazdem) mężczyzna

czy kobieta oraz czy jest to oskarżony
M. J.;

**7. wywołanie opinii biegłego
kryminalistyka,
rzeczoznawcy
motoryzacyjnego,
specjalizującego się z
opiniowania w zakresie
metod kradzieży pojazdów,
przełamywania ich
zabezpieczeń** – na okoliczność
wskazania jaki minimalny czas
konieczny jest do dokonania nast.
czynności:

a) pokonania zabezpieczeń pojazdu
M. (...);

b) po dokonaniu zabezpieczeń –
uruchomienia pojazdu i ruszenia
z miejsca zaparkowania, przy
założeniu, że:

a) sprawca pokonuje zamek
drzwi, a następnie zabezpieczenia
elektroniczne pojazdu, za pomocą
narzędzi jakimi posługują się
sprawcy tego typu procederów, lub

b) sprawca posiada duplikat
kluczyka do pojazdu.

W tym zakresie biegły wypowie
się odnośnie metod wykonania
duplikatu kluczyka i czynności
(współdziałania) konkretnych osób
koniecznych do przeprowadzenia
takiej czynności.

8. wystąpienie do operatora sieci
(...) o weryfikację prawdziwości
złożonego do akt sprawy bilingu dla
nr abonenckiego 601-617-171 z dnia
16.02.2019 r.;

9. wystąpienie do K. S. o przekazanie
informacji czy wejścia do K.,
w szczególności do pomieszczeń
w których przeprowadzane były
czynności procesowe z udziałem
S. B. są monitorowane, zapis

przechowywany, zabezpieczony i zażądanie przekazania zapisu monitoringu z tych miejsc, obejmującego czas od godz. 13 do godz. 16:30 dnia 16.02.2019 r.

Dowód mający na celu weryfikację opisanych niezgodności czasowych, z których wynika, iż w tym samym czasie S. B. przebywał w co najmniej dwóch różnych i oddalonych od siebie o co najmniej 20 km miejscach, a w tym samym czasie dwukrotnie były z nim prowadzone czynności na KMP.

Wniosek główny - o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutów i przytoczonej na ich poparcie argumentacji, sformułowanych w petitum apelacji, uzasadnieniu i nawet we wnioskach odwoławczych, warunkowała bezzasadność wyrażonych przez obrońcę postulatów co do uzupełnienia postępowania dowodowego oraz bezzasadność wniosków głównych.

Na rozprawie odwoławczej Sąd Okręgowy postanowił:

1. na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 kpk oddalić wniosek dowodowy wskazany w pkt III.1, a dotyczący wystąpienia do Prokuratury Rejonowej w Siedlcach o nadesłanie akt postępowania PR 1 Ds.634.2020 jako nieprzydatny do stwierdzenia

okoliczności wskazanych w tym wniosku dowodowym, bowiem kwestie objęte tym wnioskiem rozstrzyga sąd, a nie prokurator w innym postępowaniu;

2. nie rozpoznawać wniosków z pkt III 2, III 3, III 4, III 5, III 6, III 7, z uwagi na treść art. 368 § 2 kpk.

Art. 368 § 2 kpk zawiera sui generis mechanizm antyobstrukcyjny, mający na celu przeciwdziałanie ponawianiu tożsamyh wniosków dowodowych przez zwolnienie sądu z obowiązku powtórnej merytorycznej oceny tego samego wniosku, opartego na tych samych podstawach faktycznych. Istotą kontroli odwoławczej prowadzonej przez Sąd II instancji nie jest ponowne, merytoryczne rozpoznawanie sprawy i przeprowadzenie dowodów od początku, lecz ocenienie trafności skarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, te zaś podniesione przez skarżącego w tej sprawie były bezzasadne.

	Zarzut	
2.	Naruszenie art. 49a kpk w zw. z art. 46 § 1 kk i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, w sytuacji gdy: a) nie została w jakikolwiek rzeczowy i udowodniony sposób wykazana wartość auta; b) wniosek o naprawienie szkody oparty na swobodnym i nie wykazany jakikolwiek dowodem „oszacowaniu” auta podany przez pokrzywdzonego – jego pełnomocnik złożył dopiero po zamknięciu przewodu, tj. w mowie końcowe.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Uchybienie polegające na naruszeniu prawa materialnego sprowadza się do wadliwego zastosowania lub niezastosowania przepisu prawa, odpowiednio w sytuacji, gdy sąd miał ustawowy obowiązek dany przepis zastosować lub nie było ustawowych podstaw do jego zastosowania. Zgodnie z art. 46 § 1 kpk w razie skazania sąd <u>może orzec</u>, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej <u>orzeka</u>, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody jest zatem obligatoryjne wobec złożenia przez pokrzywdzonego wniosku, o którym stanowi art. 49a kpk. Niemniej jednak, obowiązek naprawienia szkody, sąd merytoryczny może nałożyć na oskarżonego także fakultatywnie, zgodnie ze swoim uznaniem. Przepis art. 46 § 1 kk uprawnia sąd do zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia także z urzędu, w razie skazania za każde przestępstwo, którego skutkiem była szkoda lub krzywda (por. wyrok SA w Łodzi z 13.09.2018 r., II AKa 118/18, LEX nr 2624274). Pojęcie szkody z art. 46 § 1 kk należy traktować szeroko. Możliwość orzeczenia środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody ma ułatwić pokrzywdzonemu kompensatę uszczerbku doznanego w wyniku przestępstwa, a	

nie niweczyć lub utrudnić dochodzenie przysługujących mu roszczeń odszkodowawczych. W przedmiotowej sprawie podawana przez pokrzywdzonego wartość pojazdu odpowiadała jego wartości rynkowej, zaś przeprowadzenie opinii biegłego, który opiniowałby abstrakcyjnie o wartości pojazdu bez możliwości weryfikacji jego stanu, miało się z celem.		
Wniosek		
- o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.		
	Zarzut	
3.	Naruszenie art. 438 § 1 kpk – skazanie oskarżonego pomimo braku znamion przestępstwa w czynie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W art. 438 kpk ustawodawca skatalogował względne przesłanki odwoławcze, grupując ich rodzaje. Zarzut obrazy tego przepisu stanowił „masło maślane” – pleonazm, tj. wyrażenie, w którym jedna część wypowiedzi		

zawiera treść występującą także w drugiej części, zaliczane do redundantnych połączeń wyrazowych. Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń do kompletności znamion przestępstwa z art. 279 § 1 kk w obecnie rozpoznawanej sprawie. Kwestionowanie przez skarżącego winy oskarżonego M. J. przy wyczerpaniu znamion art. 279 § 1 kk w działaniu sprawcy kradzieży z włamaniem do pojazdu M. (...) z a/o, przy jednoczesnym zarejestrowaniu momentu przestępstwa na zapisie z monitoringu, było działaniem zupełnie nietrafnym, wskazującym na brak rozumienia istoty względnych przesłanek odwoławczych.		
Wniosek		
- o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
4.	Naruszenie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 41 kpk, tzn. uchybienie względne, polegające na orzekaniu przez sędziego w stosunku do którego istnieje uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności w tej sprawie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Omówiono w rubryce 3.1.		
Wniosek		
- o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.		
	Zarzut	
5.	Naruszenie art. 366 § 1 kpk , poprzez nieustalenie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności nieprzeprowadzenie dowodów zawnioskowanych przez obronę, a mających fundamentalne znaczenie dla postępowania, co niewątpliwie miało wpływ na treść orzeczenia zapadłego w stosunku do oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Obowiązek nałożony na Przewodniczącego w świetle art. 366 § 1 kpk obejmuje tylko wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy. To jakie okoliczności są „istotne”, jest kwestią podlegającą		

ocenie, a ewentualne rozważanie przez Sąd Odwoławczy naruszenia art. 366 § 1 kpk musi być oceniane przez pryzmat kompletności postępowania dowodowego i realizacji zasady prawdy materialnej, a w konsekwencji przez ocenę dokonanych w I instancji ustaleń faktycznych. Do tych zaś w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy nie miał jakichkolwiek zastrzeżeń.		
Wniosek		
- o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.		
	Zarzut	
6.	Naruszenie art. 170 § 1 kpk, poprzez rozstrzygnięcie i w efekcie oddalenie wniosków dowodowych obrony na ostatniej rozprawie, przed zamknięciem przewodu, co w istocie doprowadziło do zawinonego przez Sąd spóźnienia umożliwiającego przeprowadzenie jednego z dowodów (np. dowód z bilingów telefonicznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Omówiono w rubryce 3.1.		

Wniosek		
- o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiężle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----

Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tychże kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).
III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzono od M. J. na rzecz Skarbu Państwa 320 (trzysta dwadzieścia) złotych kosztów sądowych za II instancję.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana